

[Christophersen.]

sigtede. I virkeligheden er boligforliget jo sådan indrettet, at en række af disse problemer kan løses inden for boligforligets rammer. Det siger jeg også henvendt til boligministeren. Jeg tror, at man ved et nærmere studium af de muligheder, som boligforliget og boliglovgivningen indeholder, vil opdage, at en række af de vanskeligheder, som vi her taler om, i virkeligheden kan klares inden for de eksisterende rammer.

Når vi f. eks. taler om de 8.000 boliger, som den almennyttige sektor har mulighed for at opføre med statstilskud, er det jo ikke sådan, at de statsfinansielle muligheder for at nå dette mål mangler. Der er på finansloven afsat et beløb, som sikrer, at der fra det offentliges side er en indskudskapital på 10 pct. af den samlede anlægssum til rådighed for 8.000 boliger.

Det er heller ikke sådan, at der mangler den kommunale vilje til at skaffe yderligere 5 pct. Efter hvad vi har fået oplyst, skulle der rundt omkring i landets kommuner være betydelig interesse for at medvirke til almennyttigt byggeri, og heller ikke på det område er der derfor lagt hindringer i vejen for, at man når de 8.000.

Det, som er grunden til, at der ikke påbegyndes 8.000 boliger i den almennyttige sektor, er jo, at de almennyttige boligsekskaber, Boligsekskabernes Landsforening, har vedtaget, at man ikke ønsker at opfylde den sidste forudsætning i den ordning, der ligger til grund for finansiering af almennyttigt byggeri. Boligsekskabernes Landsforening har vedtaget, at de ikke vil bidrage med de 8 pct. af opførelseskapitalen, som de ifølge boliglovgivningen skal komme med. De vil altså ikke fremskaffe den sum, som er nødvendig for at kunne opføre 8.000 boliger om året; de er kun indstillet på at skaffe et beløb, som giver mulighed for at påbegynde 6.000 eller 6.500. Men jeg vil gerne understrege, det er boligsekskabernes egen ret at afgøre, hvor meget de vil bygge, og det er en ganske klar forudsætning i boligforliget, at det skulle være en frivillig sag. Staten skulle sørge for, at mulighederne var til stede, men det måtte være boligsekskaberne selv, som skulle afgøre, om de nu vil bygge 6.000, 7.000 eller 8.000 boliger, og det er efter vores opfattelse sådan, at vedtagelsen i Boligsekskabernes Landsforening på dette punkt er

udtryk for en politisk demonstration mere end for en fornuftig boligpolitisk holdning.

På samme måde gælder det, når vi ser på driftstabslåne og udlejningsproblemerne. Man har i boliglovgivningen, altså i boligforliget, ganske klart taget højde for den situation, at der skulle være betydelige udlejningsproblemer og dermed også driftstab i boligsekskaber, idet det jo af lovgivningen fremgår, at man ser en sammenhæng mellem byggeaktiviteten og udlejningsproblemerne. Loven er ganske enkelt indrettet sådan, at hvis der i en periode er et stort antal uudlejede almennyttige lejligheder, så foreskriver loven, at hvis man fra statens side vil rykke disse sekskaber til hjælp ved at give dem særlige driftstabslåne, skal det ske på den måde, at man så begrænser statens bidrag til opførelse af nye almennyttige boliger tilsvarende. Det er jo i og for sig en ganske rimelig ordning. Hvilken idé er der i at bygge et stort antal almennyttige lejligheder, hvis der i forvejen står et stort antal lejligheder af den art tomme? Derfor er boligforliget og boliglovgivningen sådan indrettet, at man kan flytte penge fra opførelseskontoen over til dækning af driftstab.

Så er der til sidst spørgsmålet om afviklingen af rentesikringen, og her har boligministeren og regeringen jo ønsket at se problemet i en større indkomstpolitisk sammenhæng. Argumentationen har været den, at i de kommende år vil rentesikringen blive nedtrappet så stærkt, at boligudgiften vil stige langt mere, end indkomstudviklingen vil stige. Det er et spørgsmål, som vi har sagt at vi er parat til at se på i en drøftelse mellem de partier, som i fællesskab har et medansvar for vores boliglovgivning, men det må naturligvis ses i større sammenhæng, for hvis det virkelig er sådan, at man skal argumentere på, at der skal være en sammenhæng mellem, hvad boligudgifterne må stige med, og den indkomstudvikling, man vil tillade, må vi naturligvis drøfte, hvor der i det hele taget i boligsektoren vil ske boligudgiftsstigninger, som ligger ud over de indtægtsstigninger, som man søger at holde sig nede på. Vi har klart og tydeligt påpeget, at ligesom der kan være problemer for en del af den almennyttige boligmasse, vil der i 1978 være det særlige problem for ejerboligen, at virkningerne af 16. almindelige vurdering da vil komme til at optræde, og